

[Willesen.]

ikke anvendes til Udleje, men kun anvendes af den paagældende selv.

Det er mit Haab, at Hovedtanken, der er nedlagt i § 7, maa virke til, at der — maaske under andre Former, maaske fra anden Haand, det er ikke det, det kommer an paa, men dog paa samme Grundlag — maa blive gennemført Ændringer, som virkelig skaber Lettelser for Parcelbyggerne, saaledes at ikke enten stive Embedsmænd eller maaske lidt urimelige Kommunalbestyrelser kan nægte Parcelbyggerne Tiladelse til at opføre Huse, selv om disse maaske ikke i eet og alt stemmer med, hvad der menes at være en passende Fortolkning af de gældende Byggereglementer.

Men skal en ensartet Grundskyld gennemføres, vil der paa Grund af den gældende Uensartethed mellem Kommunerne ogsaa kunne foregaa ret store Forskydninger med Hensyn til Kommunernes Udgifter og Skatteindtægter. Derfor foreslaar vi, at Staten, der gennem denne Grundskyld kommer i Besiddelse af en Merindtægt, til Gengæld letter Kommunerne for nogle af deres Udgifter, der efter vor Opfattelse først og fremmest bør være Statsudgifter. Thi naar Staten simpelt hen ved sit Magtbud paalægger Kommunerne saa store sociale Forpligtelser, bør den ogsaa tage Konsekvensen deraf i saa stor Udstrækning, som det er administrativt forsvarligt, ved selv at bære saa stor en Del af disse sociale Udgifter som muligt.

Derfor foreslaar vi Statens Andel i Alders- og Invaliderenten forhøjet til $\frac{3}{4}$, idet vi mener, at Kommunerne, naar de er økonomisk interesserede med $\frac{1}{4}$, vil være tilstrækkelig stærkt interesserede i en forsvarlig Administration.

Endvidere foreslaar vi i § 10 et ekstra Tilskud til Kommunerne paa 10 Mill. Kr. til Vejudgifter. Der er ingen Tvivl om, at der kan gives og skabes en Del mere Arbejde ved Vejvæsenet end det normale, end det, som er i Gang ved Hjælp af de Vejindtægter, Kommunerne i øvrigt har. Selv om maaske de Radikales Forslag om Tilskud eller Laan paa 50 Mill. Kr. skød over Maalet, bør det anerkendes — det undrer mig, at ingen af de andre Partiers Ordførere ved den Lejlighed havde Øje derfor —, at det i hvert Fald er et Forsøg paa at skabe Arbejde paa et Omraade, hvor der er noget at gøre.

Vi mener, at de 10 Mill. Kr. nok vil kunne finde en i høj Grad gavnlig Anvendelse baade for Kommunerne og for de Personer, de kommer til gode. I det hele

taget bør det være et Princip, man bør tilstræbe gennemført, ikke alene at aabne Adgang for det frie, naturlige private Arbejde, men tillige, hvor offentlig Hjælp under den nu herskende Arbejdsløshedskrise er nødvendig, at arbejde hen til, at den først og fremmest ydes i Form af Arbejde. Derfor har vi i tredje Afsnit om Nødhjælpsarbejder foreslaaet, at Kommunerne skulde opmuntres til at yde Understøttelse netop i denne Form fremfor i Understøttelsesformen gennem en stærkt forøget Refusion til deres Nødhjælpsarbejder.

Sammenholder vi tredje og fjerde Afsnit om Nødhjælpsarbejder og den midlertidige Understøttelse til arbejdsløse, har vi tillige Forskellen i vort Syn paa disse Forhold og det Syn, der kom til Orde gennem de Radikales Ændringsforslag til Lovforslaget om midlertidig Krisehjælp til arbejdsløse. Ved den større Refusion til Nødhjælpsarbejder, som vi ikke skulde have noget imod eventuelt at gøre endnu større, og ved den lille Refusion til Understøttelser har vi netop villet opmuntre Kommunerne til først og fremmest at yde Hjælpen som Arbejde, idet det er vor Overbevisning, at det — selv om det bliver dyrere i Øjeblikket — dog bliver billigere i Længden, og at den Merudgift, som maatte være forbundet dermed, er vel anvendt. Thi man maa efter vor Opfattelse hellere give baade to og tre Gange saa meget ud til at skaffe Arbejde som til Understøttelse.

Det er ud fra dette Synspunkt, vi har formet disse Forslag, og naar vi i § 12 har foreslaaet, at det socialdemokratiske Ændringsforslag om, at den nødvendige Afkortning af Lønnen for Nødhjælpsarbejde kunde tages som en Afkortning af Tiden, og ikke blot som en Afkortning af Timebetalingen, er det ud fra den samme Vurdering af og Respekt for Arbejdet. Vi finder nemlig, at først gennem en saadan Ordning indtager det offentlige den fulde Neutralitet i Lønstriden, medens en Afkortning af Timebetalingen ved selve sin Eksistens i nogen Maade virker ind paa de Lønforhandlinger, der føres mellem de interesserede Parter, men hvor det offentlige bør indtage en fuldkommen Neutralitet.

I det 4de Afsnit aabner vi saa en Ventil til, at de arbejdsløse, hvem der ikke paa anden Maade kan skaffes Understøttelse, faar en saadan af Kommunerne gennem Hjelpekassen, men vel at mærke efter ensartede Regler for hele Landet. Det var ogsaa et af de Forhold, der gjorde, at vi ikke kunde stemme for det af det ærede Medlem Hr. P. Munch stillede Forslag, at